

Gera Folkers

VROUWEN MANTEL

ROMAN

LEESFRAGMENT

Gera Folkers

VROUWEN MANTEL

ROMAN

Vrouwenmantel

Copyright © 2025, Gera Folkers

Uitgave: april 2025

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Foto auteur: Zeetjies fotografie

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

info@tripleboeken.nl

www.tripleboeken.nl

ISBN: 9789083506623

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden.

*Alle overeenkomsten tussen bestaande personen
en personages in dit boek berusten op louter toeval.*

*Dit boek draag ik op aan mijn kleinkinderen
Joël, Matthias, Jochem, Levi en Soof, met de innige
wens dat jullie later echte boekenwormen worden.*

*‘U hebt mijn omzwervingen gezien
al mijn tranen bewaart U in een kruik,
U heeft hun aantal opgeschreven.’*

Koning David

Belangrijkste personages in Vrouwenmantel

Heden:

- Marleen Bruggencate, † 1967
- Bernard (Beer) Bruggencate, † 1951, broer van Marleen
- Marianne Bruggencate, † 2014, moeder van Bernard en adoptiemoeder van Marleen
- Celine Mellensz, † 1952, zus van Marleen, halfzus van Bernard Bruggencate
- Ruben Lindeboom, † 1954, partner van Bernard
- Elza Wind, † 1965, vriendin van Marleen
- Gabriella de Milly, † 1955, eigenaar Chateau Talcy

Verleden:

- François La Perle, aanhanger van de hugenoten
- Suzette La Perle, echtgenote van François
- Sophie Almillia La Perle, dochter van François en Suzette
- Charlotte Tessé, vriendin van Sophie
- Jean La Perle, broer van François, oom van Sophie
- Sarre, dienstmeisje van Sophie
- Perrin Rosier, soldaat van koning Lodewijk XIV
- Lucien Michel, soldaat van koning Lodewijk XIV

PROLOOG

Meung-sur-Loire, La Cicogne, juli 1677

‘Papa, waarom hebben we zoveel van deze planten in de tuin?’

Sophie La Perle wandelde met haar vader door het park bij hun landhuis aan de Loire, op zoek naar bloemen voor maman die zich niet lekker voelde. Ze plukte een bos van de tere bloemetjes en legde ze in de rieten mand, naast de wilde margrietten en de bloeiende graspluimen.

‘Het is een Alchemilla, Sophie. Jij bent ernaar vernoemd, Sophie Almillia La Perle.’

François La Perle keek met ogen vol liefde naar zijn enig kind en streek over het bruine haar dat onder haar kanten kapje uitkwam.

‘Maar papa, waarom zoveel? Ze groeien overal, de tuinman moppert dat het onkruid is en dat het de hele tuin overwoekert.’

François hurkte naast zijn kleine dochter en pakte haar hand. ‘Sophie, de tuinman weet niet wat hij zegt. Kijk eens naar dit blad, wat zie je?’

Sophie keek ingespannen naar het groen van de Alchemilla en zag de tientallen glinsterende druppeltjes. ‘Waterdruppels, papa. Ik zie allemaal waterdruppels.’

‘Het zijn tranen, Sophie. Het zijn de tranen van mensen, tranen die niet gehuild zijn. De blaadjes vangen de tranen als parels en maken elk verdriet kostbaar.’

‘Kun je huilen zonder tranen, papa?’

‘Soms is verdriet te groot, Sophie. De Loire zou overstromen als we alle tranen zouden huilen.’

‘Papa, Sophie betekent toch dapper?’

François knikte en zijn dochter keek om zich heen naar alle Alchemilla en spreidde haar armen. Ze rende over het wandelpad, haar rok met zijden stroken waaide om haar benen.

‘Duizenden tranen, papa. Duizenden tranen in onze tuin. Ze zijn allemaal opgevangen door de Alchemilla. En ik ben Almillia, de tranenvanger.’

Ze danste door de tuin als een engel, haar stem klonk helder en onbevangen. ‘Ik ben Sophie Almillia, de dappere tranenvanger,’ zong het meisje.

François La Perle huiverde, deed zijn ogen dicht, sloeg een kruisje en prevelde een stil gebed voor het kind dat hij meer liefhad dan zijn eigen leven.

Huis Ter Wolde, april 2015

Het was de eerste zachte avond van het jaar. Eindelijk had de wekenlange regen, vergezeld van een koude noorderwind, plaatsgemaakt voor een milde lentedag. De zon had haar best gedaan om de jonge bladeren aan de bomen en de zwarte aarde in de borders te drogen. De tulpen en late narcissen hadden de hele dag de hoofdrol in de tuin gespeeld, met honderden blauwe druifjes als figuranten.

Voor het donker werd kleurden de laatste zonnestralen het water van de vijver in oranje tinten. Een paar eenden zwommen snaterend naar de kant, een reiger stond roerloos bij het riet.

Er was geen andere plek waar ze haar moeder zo miste als in de tuin van Huis Ter Wolde.

Nergens was het zware gevoel op haar borst zo intens, nergens was het zo lastig om te vluchten voor de tranen van heimwee naar wat nooit meer terug zou komen. Marleen verwachtte elk moment de wieltjes van de rollator te horen en de langzame voetstappen van de vrouw waar ze zo van had gehouden. Haar moeder, Marianne Bruggencate, was dol geweest op de tuin, van alle verschillende tinten groen, de variatie van bloemen, de bomen die al meer dan honderd jaar oud waren. Regelmatig had ze de rust van de tuin opgezocht. Dan zat ze op een bankje te mijmeren over haar leven, met een sjaal om haar schouders als het fris was en 's zomers onder een parasol. Als Marleen haar zag zitten vanuit haar atelier nam ze vaak een pauze. Met een kop koffie of thee, of soms een

glas wijn aan het einde van de dag hadden ze samen geluisterd naar de intense stilte die alleen werd verbroken door het ruisen van bladeren, het zoemen van een insect of het geloei van een koe in het weiland naast het landhuis. Dan haalden ze herinneringen op, bespraken het reilen en zeilen in Huis Ter Wolde met al zijn bijzondere bewoners of Marleen vertelde over de boetseerles die ze die dag had gegeven.

Marleen stopte haar handen in de zakken van haar vest, liep over het paadje langs de vijver en ging op het bankje zitten.

‘Waar ben je nu, mama?’

De woorden kwamen zacht over haar lippen en even hield ze haar adem in, wachtend op een antwoord. De lucht kon verschieten van kleur, een merel kon gaan zingen. De dood was iets onbegrijpelijks. Haar moeder had er alle vertrouwen in gehad dat de handen van God haar vast zouden pakken als ze deze wereld zou verlaten. Door een val in de badkamer had ze haar heup gebroken. De complicaties na de operatie waren haar fataal geworden. Met haar handen in die van haar kinderen was ze naar de Overkant gegaan.

‘Maak je over mij geen zorgen,’ had ze gezegd toen ze wist dat ze niet beter zou worden. ‘Mijn leven op aarde was maar een glimp vergeleken bij wat komen gaat.’

Ze had zo vredig gekeken dat Marleen en haar broer Bernard alleen maar blij konden zijn met haar geloofsvertrouwen. Het maakte het afscheid iets dragelijker, maar Marleen zelf had grote vragen bij de waarheden die haar moeder rust hadden gegeven. Waar was de ziel van haar moeder en als er een hiernamaals was, hoe zag dat er dan uit? Ze kon zich in haar fantasie mee laten nemen naar een weiland vol uitbundig bloeiende veldbloemen. Naar een bos met een tapijt van gekleurde herfstbladeren, een vioolconcert van Bach. Maar dichterbij de hemel kwam ze niet.

‘Waar ben je nu, mama?’ fluisterde ze nog een keer. Het bleef

stil in de tuin van Ter Wolde. Marleen trok haar schouders op. Ze kroop wat verder weg in de kraag van haar dikke vest. De zon was inmiddels verdwenen, het water van de vijver zag er zwart uit. Gelukkig zorgden de lichten van het landhuis ervoor dat het niet helemaal donker werd in de tuin.

‘Wat zit jij hier nog zo laat te mijmeren?’

Marleen veerde omhoog door de stem achter haar.

‘Elza, ik schrik me rot, ik dacht dat ik hier alleen was.’

‘Nu niet meer. Schuif eens op, ik heb twee koppen koffie meegenomen uit de keuken en boterkoek van thuis.’

Marleen nam de koffie en de koek aan van haar vriendin. ‘Je wilt niet weten hoe blij ik met je ben.’

‘Om de koffie en de boterkoek, of om mijzelf?’

Marleen lachte, ze vouwde haar handen om de warme beker en liet haar schouder tegen die van de vrouw naast haar rusten. Ze hapte genietend in de krokante koek, blij met het onverwachte gezelschap. Het verzachtte de pijn van het gemis. Haar vragen verstilden en verdwenen naar de achtergrond met haar vriendin zo dicht naast haar.

Elza had een bed & breakfast in Woldheem. Vier jaar geleden, tijdens hun eerste ontmoeting ontstond er een klik tussen de beide vrouwen. Nu was Elza niet meer weg te denken uit haar leven. Haar leven dat volledig was veranderd sinds die tijd. Marleen had samen met haar moeder Huis Ter Wolde vlak bij Woldheem gekocht, een landhuis dat vroeger van haar familie was geweest. Ze hadden het grondig laten verbouwen zodat er beneden een woonvorm kwam voor dementerende ouderen. Ze was met haar moeder op de eerste verdieping gaan wonen. De schuur was veranderd in een modern atelier waar ze haar werk als beeldend kunstenaar kon uitoefenen. Elza was een onmisbare vriendin geworden, maar ook een van de personeelsleden van Huis Ter Wolde. Ze had haar bed & breakfast

gesloten en was weer naar school gegaan om zich als verpleegkundige te laten her-registreren. Daarna was ze vol passie gaan werken in de woonvorm.

‘Ligt iedereen al in bed?’ vroeg Marleen.

‘Nog niet, maar de stagiaire redt zich prima met de laatste. Het meisje gaat op een hele natuurlijke manier om met de bewoners, ze is een aanwinst. Ik zal haar missen als ze over een paar weken weer weggaat.’

‘Ben je nog steeds blij met je werk? Het is nogal een verschil, een bed & breakfast runnen of de zorg dragen voor ouderen met Alzheimer.’

‘Het is totaal iets anders, maar ik had al een hele poos geen zin meer in de rol van gastvrouw. Ik had geen moment voor mezelf, de wasmachine stond altijd te draaien en regelmatig was ik het behoorlijk zat om de troep op te ruimen die sommige gasten maken van hun onderkomen. In het begin vond ik het heel gezellig, al die logees. Maar je deelt je huis altijd met anderen, en dat brak mij op. Daarnaast was het bijna onmogelijk om op vakantie te gaan, er waren zoveel aanvragen.’

‘Het komt door de boterkoek van je vader,’ zei Marleen. ‘Die is zo verschrikkelijk lekker, daardoor was je altijd volgeboekt.’ Ze stopte het laatste stukje van de koek in haar mond.

‘Ik vind het hier heerlijk,’ zei Elza. ‘Ik voel me de laatste jaren beter dan ooit. Ik heb nooit ergens anders gewoond dan in Woldheem. Huis Ter Wolde hoort bij mijn leven, het heeft me altijd gefascineerd. Als klein meisje gingen we vaak spelen in het bos hiernaast. Dan fantaseerden we over de bewoners. Soms lagen we uren in het gras naast de tuin van het huis. Ik vond het vreselijk dat het leegstond en steeds meer verwaarloosd raakte nadat de laatste eigenaar was overleden. Dat de kwetsbare ouderen van ons dorp er een thuis hebben gekregen en dat ik er mag werken, raakt me nog vaak.’

‘We zijn allemaal blij met jou, Elza. Ik niet in het minst, je bent me in korte tijd zo dierbaar geworden.’

‘Dat is lief van je. Ik weet nog dat ik je voor het eerst zag, meer dan vier jaar geleden. Je was alleen en je oogde een beetje verstrooid alsof je er niet helemaal bij was. Je zag er niet uit als een vakantieganger en ik was benieuwd naar de reden van je bezoek. Ik was volgeboekt en had alleen nog maar een noodkamertje voor je, waar je ook nog behoorlijk voor hebt betaald.’

‘Die boterkoek maakte alles goed, maar ik hoop wel dat je het bed bij het grofvuil hebt gezet. Ik heb weken last van mijn rug gehad, wat een hard matras lag erop!’

De vrouwen lachten om de herinnering. Het leven had voor hen allebei een grote wending genomen.

‘Het is bijna niet te geloven dat het allemaal is gelukt. Ik kwam naar Woldheem om het huis van mijn familie op te zoeken en werd er helemaal verliefd op. Wat een lange weg moesten we afleggen om uiteindelijk te verhuizen naar het landgoed van mijn voorouders. We moesten opvolgers vinden voor ons hotel in het midden van het land, een aannemer die tijd had voor de verbouwing van Huis Ter Wolde en daarna volgde er een afschuwelijke verhuizing.’

‘De drukte kwam vooral omdat jullie een woonvorm op de begane grond wilden maken voor dementerende ouderen. Dat had heel wat voeten in de aarde met al die voorschriften waar het huis aan moest voldoen.’

‘Ik had het bijna opgegeven,’ bekende Marleen. ‘Marianne had er meer vertrouwen in dat het goed zou komen dan ik, en dankzij haar telefoontje naar de burgemeester kwam er schot in de zaak. Hij heeft zich er persoonlijk voor ingezet dat het door kon gaan.’

‘Dat vergeet ik nooit,’ zei Elza. ‘Jouw moeder was de held van Woldheem. Er zijn nog steeds mensen die vertellen dat Marianne Bruggencate de woonvorm in Huis Ter Wolde heeft opgericht. Je moeder heeft hier nog een paar heerlijke jaren gehad. Wat genoot

ze van het dorpsleven en van de activiteiten die de kerk organiseerde.’

‘Ja, ze voelde zich vanaf de eerste dag thuis door de saamhorigheid die hoort bij een kleine plaats waar iedereen elkaar kent. Ze wilde alles meemaken wat er werd georganiseerd. Weet je nog dat ze naar de karaokeavond in het dorpshuis wilde?’

Elza lachte bij de herinnering. ‘Je moeder dacht dat karaoke een soort bingo was en ze was gek op spelletjes.’

Het werd even stil tussen de vrouwen.

‘Ik mis haar nog elke dag,’ zei Marleen. Ze zette haar lege koffiemok naast zich op de bank en zuchtte. ‘Ik ben met zevenenzeventig jaar allang geen kind meer en toch mis ik mijn moeder. Als ik hard werk en mensen om me heen heb, kan ik mezelf voor de gek houden dat het goed met me gaat. Marianne was de meest liefdevolle moeder die ik me kon wensen. Ze was er zonder zich op te dringen, ze hield van me zonder me te verstikken. Hoe ik moet leven zonder haar weet ik nog steeds niet. Dit was haar lievelingsplek, bij de vijver. Juist hier is het gemis zo groot dat het me de adem beneemt.’

Elza luisterde en sloeg een arm om haar vriendin.

‘Ik kan het niet verdragen dat ze voor altijd uit mijn leven is. Sinds haar dood is dit de eerste keer dat ik het aandurf om hier op het bankje te gaan zitten. Hier is ze zo dichtbij dat ik haar bijna aan kan raken. Ik zie haar in de blauwe druifjes die ze de tuinman in het gras heeft laten poten, in de stoeltjes van gietijzer die ze zelf nog heeft geveerd nadat ik ze had geschuurd. Ik hoor haar schuifelen met haar rollator over de egaal aangelegde paden, ze maakte de tuinman gek omdat er niet één steentje verkeerd mocht liggen, zo bang was ze dat er een bewoner tijdens een wandeling over zou struikelen. Ze is dichtbij, maar ook zo oneindig ver weg.’

‘Ze is bij ons als we over haar praten. Ze is bij ons, elke keer als we haar naam noemen.’

‘Dat is zo,’ zei Marleen. ‘Maar het is niet genoeg.’

‘Dat hoeft ook niet,’ zei Elza. ‘Dat hoeft nog lang niet. Rouwen mag zolang je leeft. Maar rouw heeft veel kleuren. Gitzwart, maar ook zachte pasteltinten die het missen verzachten. Die kleuren komen op een dag. Ooit.’

De beide vrouwen zwegen, hun woorden hingen boven de vijver als een eerbetoon aan hun geliefde Marianne.

Elza stond op van het bankje, pakte Marleen bij de hand en trok haar omhoog.

‘Nu gaan we naar binnen, anders moet ik me morgen ziek-melden en dan mag jij meneer Zomer’s avonds naar bed brengen. En je weet dat hij niet gaat slapen voordat je minstens tien geestelijke liederen met hem hebt gezongen.’

Lachend liepen de twee vrouwen naar de tuindeur van Huis Ter Wolde. Marleen voelde naast het verdriet ook de blijdschap. Ze had afscheid moeten nemen van de belangrijkste vrouw in haar leven, maar de vriendschap met Elza maakte het gemis dragelijker.

Marleen bleef nog lang in de keuken van Huis Ter Wolde. Elza zat met de stagiaire haar opdrachten te evalueren. Het viel Marleen op dat ze daarbij veel complimenten gebruikte om het jonge meisje te bemoedigen. Ze pakte een volle wasmand, vouwde de handdoeken en theedoeken op en legde ze in de kast. Ze leegde de afwasmachine en haalde een doekje over de tafel. Pas toen Elza werd afgelost door de nachtdienst ging Marleen naar boven, naar haar eigen vertrekken. Het stoeltje van de traplift stond als een relikwie bij de onderste treden, de tas van haar moeder hing nog aan de leuning. Marleen kon zich er niet toe zetten om die op te ruimen. Zo leek het net alsof Marianne er elk moment aan kon komen om met haar dochter naar boven te gaan.

In de woonkamer was het nog donker. Ze knipte een paar lampen aan en ging in de lievelingsstoel van haar moeder zitten.

Alle meubels die Marianne met zorg had uitgekozen leken koud en doods. De vazen waren leeg, de planten in de brede vensterbanken stonden weemoedig te verdorren. Op een bijzettafeltje naast haar moeders stoel lag een klein boekje. ‘Een jaar na vandaag’, stond op het omslag, de letters waren met goud afgedrukt in een veld vol bloemen. Onderaan stond de naam van haar moeder, Marianne Bruggencate, in zwierige letters. Het boekje lag al ruim een jaar te wachten op het moment dat Marleen de eerste bladzijde om zou slaan. Over de leuning van de stoel hing nog een sjaal van haar moeder. Ze sloeg hem om haar schouders, een flauwe geur van patchoeli drong in haar neus. De reuk maakte de heimwee nog groter. Ze schudde met haar hoofd om het gevoel weg te duwen.

Marleen rilde, de radiator van de kachel was allang koud geworden zo laat in de avond. Ze pakte het dunne boekje en streek met haar vingers over de gouden letters. Al dagen stelde ze dit moment uit, elke keer had ze wel een smoes om het blauwe lint dichtgeknoopt te laten. Ze herinnerde zich de dag nog goed dat Marianne haar dit boekje gaf. Ze kon toen al bijna niet meer praten.

‘Dit is voor jou, Marleen. Beloof me dat je het pas over een jaar opent, een jaar nadat ik mijn laatste adem heb uitgeblazen.’

Ze had Marleen aangekeken met haar vermoeide ogen, waar nog slechts een glimp te zien was van de sprankeling van leven. Haar stem klonk al van heel ver, als een zachte echo van woorden van de Overkant. Een paar uur later was haar adem gestopt. Ze had niets meer gezegd, het sterven ging geruisloos en bijna onmerkbaar. Alsof ze haar kinderen niet wilde lastigvallen met een moeizaam loslaten van het leven waar ze zo van had gehouden.

Marleen trok aan de uiteinden van het lint. Het was een vreemde gedachte dat dit het laatste was dat Marianne had vastgehouden. Ze sloeg de eerste bladzijde van het boekje open en zag het bekende, vrouwelijke handschrift. Het was iets onregel-

matiger dan ze van haar moeder gewend was, maar nog steeds was het sierlijk en elke hoofdletter had kleine krullen. Met een brok in haar keel begon ze te lezen.

Lieve Marleen,

Dit boekje is waarschijnlijk een teleurstelling voor je, want er staat bijna niets in. Je kent immers het leven dat ik heb geleefd, ik heb geen ding onbesproken gelaten. Je weet dat ik zielsveel van jou en Bernard heb gehouden. Nu heb ik jullie losgelaten. Ik ben ervan overtuigd dat ik ben thuisgekomen bij God en dat ik een hemelse vrede ervaar. Ik kan jullie handen niet meer vastpakken, mijn armen kan ik niet meer om jullie heen slaan. We moeten elkaar voortaan anders vasthouden, in alle herinneringen die we hebben gemaakt. Nog steeds zullen jullie mijn stem horen, liefde reikt zoveel verder dan het graf.

Als je dit leest ben ik al een jaar geleden naar Huis gegaan. Ik zal mijn geliefde Onno, jullie vader, weer zien. Ik zal eindelijk weer heel zijn.

Een jaar lang heb je kunnen wennen aan een leven zonder mij en dat zal moeilijk zijn geweest. We waren altijd zo'n hecht gezin. Maar het leven gaat door, de zon komt op en gaat onder, de seizoenen trekken zich niets aan van mijn dood. Verdriet en heimwee gaan mee in het ritme van jullie leven.

Een jaar na mijn overlijden denk ik dat je klaar bent voor mijn opdracht aan jou, Marleen.

Jij hebt lang een geheim bewaard, je hebt iets voor ons verzwegen. Daar zul je een goede reden voor hebben gehad, maar ik heb gezien dat de last zwaarder werd dan je kon dragen. Zoals Bernard er lang geleden voor uit is gekomen dat hij geen liefde voor vrouwen voelt maar voor mannen, zo moet jij ook jouw gesloten hart openen.

Vertel Bernard wat op jouw hart drukt. Hij staat het dichtst bij je van al je dierbaren en hij houdt van je, met heel zijn grote, gevoelige hart. Huil de tranen die je bijna niet meer tegen kunt houden. Omarm je verleden als

een dierbare vriend die te lang is weggebleven. Laat je meevoeren naar mildheid en vergeef jezelf als dat nodig is.

Jullie geluk is mij altijd het meest waard geweest, maar mijn armen waren vaak te kort.

Nog een allerlaatste keer zeg ik dat jij en Bernard mijn leven onwaarschijnlijk mooi hebben gemaakt.

Met al mijn liefde laat ik jullie achter, in de wetenschap dat de dood niet het laatste woord heeft. Ga met God. En blijf zoeken. Blijf altijd zoeken.

Liefs, Mama

Met koude vingers bladerde Marleen verder door het boekje. Ze vond een paar foto's van hun leven, foto's die ze kende en waarvan ze wist dat haar moeder ze altijd bewaard had in haar bijbel. Op de laatste bladzijde had haar moeder een gedicht van Gerard Reve geciteerd.

Bekentenis

Voordat ik in de nacht ga

Die voor eeuwig lichtloos gloeit

Wil ik nog eenmaal spreken, en dit zeggen

Dat ik nooit anders heb gezocht

Dan U, dan U, dan U alleen

Verward sloot Marleen het boekje. Naast haar stoel stond een klein tafeltje met daarop een bijbeltje. Marianne had de laatste maanden van haar leven graag op haar dierbare plekje zitten lezen of naar muziek geluisterd. Ze had God gezocht, dat klopte, maar Marleen wist zeker dat ze God ook had gevonden. Haar wereld was de laatste jaren kleiner geworden, haar lichamelijke conditie beperkte haar steeds meer. Toch was er geen klacht over

haar lippen gekomen en in haar blik was steeds die tevredenheid gebleven die haar zo mooi had getekend. Ze had niet gevraagd naar wat Marleen had verzwegen. Ze had iets geweten, maar had gewacht tot haar dochter zelf naar haar toe zou komen met haar verdriet. Nu was het te laat, veel te laat. Door er al die jaren geen woorden aan te geven was het bijna alsof het er niet meer was. Het zwijgen had haar verdriet in een gat geduwd, het zwarte was lichter geworden door de liefde van Marianne en Bernard. Marleen had zich daarin gekoesterd, het had haar getroost en haar voortgeduwd, door de dagen, de maanden en de jaren. En nu moest ze het zwijgen doorbreken?

‘Dat kan ik niet, mam. Dat had je niet van mij mogen vragen.’

Ze stond op, deed de sjaal af en hing die terug over de stoel. Ze liep naar de kast en schoof het kleine boekje tussen twee andere boeken. Het blauwe lint gleed naar beneden en bleef hangen als een zachte fluistering van een stem die al een jaar niet meer klonk. Maar Marleen wilde het niet horen. Ze deed de lampen uit en maakte zich klaar om naar bed te gaan. Daar lag ze uren te woelen en te draaien. Pas tegen de morgen viel ze uitgeput in slaap. Ze droomde over haar studententijd. Over een opdracht die ze te laat inleverde, over haar huurbaas die een gigantisch bedrag aan huur van haar wilde innen, omdat ze nooit de huur van haar studio had opgezegd. En plotseling lag ze in een ziekenhuisbed. Ze schreeuwde om een verpleegkundige omdat ze verging van de pijn. Maar er kwam niemand.

‘De vergunning is binnen, zusje.’

Marleen zette haar mobiel op de luidspreker. Ze was in haar atelier de creaties van haar cursisten aan het bakken. Die morgen was ze pas tegen tien uur wakker geworden. Voor haar gevoel had ze geen oog dichtgedaan. De oven gaf de ruimte een weldadige warmte maar Marleen bleef koud en rillerig, alsof ze een griep te pakken had. Tot overmaat van ramp had ze net ontdekt dat twee vazen in de oven waren gebroken. Dat gebeurde vaker, soms hadden de cursisten de klei niet goed met elkaar verbonden, of te weinig luchtgaten in dichte vormen geprikt. Ze baalde ervan, want de cursisten waren meestal erg teleurgesteld als hun werkstukken sneuvelden.

‘Welke vergunning, Bernard? Waar heb je het over?’

‘Over het dichtgooien van de poel in de tuin. Was je het alweer vergeten?’

Marleen keek vanuit haar atelier naar de tuin waar de vijver een centrale plek innam. Het was een paradijs voor vogels, insecten en waterplanten, maar vorig jaar was een verwarde bewoner over het hek geklommen en de vijver ingestapt om de eenden te voeren. Gelukkig was er altijd personeel in de buurt zodat de man niet meer dan een nat pak had gehaald. Hij zat onder de waterplanten, waar iedereen achteraf erg om had gelachen. Maar het was niet vertrouwd, een vijver in een tuin waar kwetsbare ouderen wandelden. Bovendien waren er ’s zomers enorm veel muggen, zodat je niet lekker buiten kon zitten.

‘Vergeten niet, maar de hele procedure duurt al zo lang dat ik

de hoop had opgegeven. Wat gaf uiteindelijk de doorslag? Ik dacht dat Natuurmonumenten er fel op tegen was om zo'n historische oude poel te dichtten.'

'Dat zijn ze nog steeds, maar ze zien ook dat jij ervoor hebt gezorgd dat het landhuis Ter Wolde bewaard is gebleven. Dit is een gebaar van hun kant, als waardering daarvoor. Ze willen wel betrokken zijn bij het hele gebeuren.'

'Waarom moesten ze dan zo moeilijk doen? De aanvraag heeft bijna een jaar geduurd.'

'Ede Santing van Staatsbosbeheer heeft zich hardgemaakt voor de zaak. Hij heeft nog gewerkt in het landhuis. Hun kantoor was toch in de keuken?'

'Dat klopt, hij heeft ons zelfs voor de eerste kerst in Ter Wolde een mooie boom bezorgd.'

'O ja, dat weet ik nog. Die paste maar net in de hal maar het stond prachtig. Van hem kreeg ik de mail dat de vergunning er zou komen en een dag later werd dat bevestigd door Natuurmonumenten. Dus jouw oudjes kunnen deze zomer heerlijk in de tuin zitten zonder lek te worden geprikt.'

'Lief dat je je er zo voor in hebt gezet, ik heb totaal geen verstand van vergunningen en alle rompslomp eromheen.'

Bernard bleef even stil. Marleen hoorde een koffiemachine op de achtergrond. Sinds haar broer aan de kust woonde met zijn partner Ruben was hij een echte huisman geworden. Ruben had het druk met zijn eetcafé en Bernard zorgde voor hun heerlijke huis in het schilderachtige Bergen. Hij verzorgde de tuin, deed af en toe wat hoveniersklussen, maar genoot vooral van het leven met de man die hij liefhad.

'Het is een jaar geleden, Marleen,' hoorde ze hem zeggen. 'Een jaar alweer dat mama overleed. Ik mis haar nog elke dag. Eerlijk gezegd wordt het niet gemakkelijker, eerder lastiger.'

'Het gaat mij net zo. Ik kan zo'n heimwee hebben naar toen,

naar ons bruisende leven op Kasteel Heeghenoord. Naar het hotel dat bijna altijd volgeboekt was. Mama die altijd weer nieuwe baksels uitprobeerde om de gasten te trakteren. De bruiloften die er werden gevierd, het dansen van de feestgangers tot diep in de nacht en het decoreren van de bruidssuite. Ik mis zelfs het afstomen van het behang van de hotelkamers, omdat Marianne weer eens een nieuwe print had gevonden. Het is goed geweest dat we het kasteel verkochten, het was te veel werk en jij wilde graag een nieuwe start maken met Ruben. Toch mis ik het. Alles is anders, ik kan mezelf niet meer vinden in de flarden van wat nog over is. Mama is weg, jij woont in Bergen en in mijn oven liggen twee gebroken vazen.'

Ze hoorde Bernard zacht lachen. 'Dat is wel heel symbolisch, die gebroken vazen van je. Hopelijk kun je nog iets met tegellijm, maar even serieus, moet ik me zorgen maken? Zo ken ik je eigenlijk niet, je bent meestal zo sterk en nuchter.'

Marleen dacht aan het boekje van haar moeder. Een jaar na vandaag. En aan de opdracht die haar moeder haar had gegeven om met Bernard te gaan praten. Maar het boekje zat nog steeds veilig ingeklemd tussen twee dikke romans, ze kon het daar zo lang als ze wilde laten zitten.

'Natuurlijk hoef je je geen zorgen te maken. Het gaat best goed ondanks dat ik af en toe wat wiebelig ben. We krijgen meer aanvragen voor bewoners dan we aankunnen, de boetseerlessen gaan prima, de workshops zitten altijd vol en ik geniet van het rustige leven op het platteland.'

'Dus ik hoef niet in de auto te stappen om je een knuffel te brengen?'

'Daar heb jij helemaal geen tijd voor, Bernard.'

'Dat klopt, het wordt hier vanaf volgende week woensdag een chaos door de plaatsing van de nieuwe keuken van het restaurant. Maar ondanks de drukte stuurt Ruben mij weg. Hij is bang dat

ik in de weg loop en me ga bemoeien met dingen waar ik geen verstand van heb.'

Marleen hoorde haar broer grinniken en op haar gezicht verscheen ook een brede lach. 'Die zwager van me is een man naar mijn hart. Ik kan me goed voorstellen dat hij jou daar niet bij kan gebruiken. Ik weet nog hoe irritant jij was toen we op Heeghenoord een andere keuken kregen. Gelukkig was een van de monteurs niet op zijn mondje gevallen, hij noemde jou de lastigste klant die hij ooit had meegemaakt.'

'Die man was zelf ook niet de meest sympathieke keukenbouwer. Zelfs Marianne bleef uit zijn buurt. Maar om terug te komen op die knuffel die ik je wil brengen; kan ik een poos bij jou in Woldheem logeren? Dan kan ik toezicht houden op een project waar ik wél verstand van heb: het leegpompen van de poel en het aanleggen van een nieuw stuk tuin bij het landhuis.'

'Dat zou fantastisch zijn!' Marleen werd meteen enthousiast bij het idee haar broer een tijdje om zich heen te hebben. Met wie kon ze beter praten over het gemis van hun moeder dan met Bernard? En die klus in de tuin kon ze dan helemaal aan hem overlaten.

'Wanneer gaan ze beginnen in de tuin? Heb je al contact gehad met het grondbedrijf?'

'Ik heb ze vanmorgen gebeld. Er is iets uitgevallen en daarom kunnen ze over drie dagen starten.'

'Donderdag al, dat is snel zeg. Dan is het helemaal goed dat jij hier bent, want ik heb een workshop aan het eind van de week. Ik ga de logeerkamer voor je in orde maken. De kamer van mama lijkt me lastig, alles is nog net zo als een jaar geleden.'

'De logeerkamer is prima, zolang je me niet op een luchtbed legt. Ik haat kamperen, dat weet je.'

'Je blijft toch een beetje een watje, Bernard Bruggencate. Maar je hebt mijn dag zo goed gemaakt!'

'Dat is fijn. Ik ga Ruben vertellen dat ik een poosje weg ben,

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.

Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Vrouwenmantel • Gera Folkers

ISBN 9789083506623 | 272 pagina's Luxe hardcover | € 22,95

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK